

MIRJAMINA ZGODBA

Trpljenje si lahko razlaga vsak po svoje. Po mojem mnenju trpijo tisti, ki nimajo doma, hrane, denarja za preživetje ali osebe, ki bi ji zaupali, se z njo pogovorili in jo ljubili. Ljudje, ki trpijo bodo zadovoljni z malimi stvarmi in ne bodo segali po velikem.

Ena izmen oseb, ki je na lastni koži občutila, kako je, če človek trpi, je tudi Mirjam. Doma je bila iz bogate družine. Ker je bila edina deklica, so jo zelo razvajali. Ko pa je oče obubožal in izgubil vse premoženje, so ga hinavski bratje nagovorili, da edinko proda. Kljub dolgem upiranju je oče naposled le popustil in hčerko prodal. Kupil jo je stari Žid, ki se je rad hvalil kako lepo in mlado ženo ima. Te govorce je slišal tudi lep in premožen mladenič, ki se je zaljubil v Mirjam kljub temu, da je ni še nikoli videl. Kmalu ji je začel pošiljati ljubezenska pisma, v katerih ji je predlagal, da bi skupaj pobegnila in začela na svoje. Prijazna beseda je bila dovolj, da je tudi njo začelo kmalu vleči k snubcu. Odločila se je, da bo pobegnila in rečeno tudi storila. Sreča se ju ni dolgo držala, ker je stari Žid kmalu videl, kaj se je zgodilo in se je takoj odpravil za njima. Ko ju je dohitel je velel mladeniča ubiti in ga privezati za konja, ta pa ga je nato vlekkel po poti. Mirjam je morala vso tragedijo gledati in trgalo se ji je srce. Žid je kmalu umrl, njo pa so njegovi otroci prodali. Ker je bila dobrega srca in si je zaslužila srečo, je ta doletela tudi njo. Kupil jo Hasan in jo odpeljal na grad Alamut. Skupaj z deklicami je živela v vrtov in jim bila nekakšna mentorica. Z vsemi se je dobro razumela. Imele so jo zelo rade, saj je bila dobra in prijazna. Ko je na grad prispela Halima, se je v Mirjam prebudil materinski čut, saj je bila deklica še otrok in je potrebovala nekoga, ki jo bo vzgojil in jo varoval. Tudi s Hasanom sta razvila poseben odnos. Bila sta prijatelja in hkrati ljubimca. Zaupal ji je svoje načrte, težave in skrbi, saj je vedel, da je že toliko pretrpela, da je nič več ni moglo presenetiti. Kljub dobremu odnosu, ki sta ga imela, pa jo je zelo prizadel, ko je poslal tri mladeniče v vrtove in ji namenil Ibn Tahirja. Razočarano je spoznala, da je zanj le orodje, da doseže cilj. Mirno in brez predsodkov jo je za en večer dal drugemu. Kljub slabemu začetku večera, pa ni šlo vse po zlu. Mladenič je bil Mirjam takoj všeč, saj je bil pesnik in ji je spesnil pesmico. Vanj se je zaljubila, kar pa Hasanu ni bilo najbolj po godu. Prosila ga je, da Ibn Tahirja varuje, da se mu ne bo nič zgodilo, on pa je ostal hladen. Zdelo se mi je, da bi celo rad videl, da bi se mladeniču pripetilo kaj hudega, saj bi ga potem Mirjam pozabila. Še večji šok, kot njegovo dejanje, pa je bilo zanjo, ko je umrla Halima. Vsem deklicam je bilo hudo, toda še vedno ne tako zelo kot njej. Bili sta kot sestri in si vse zaupali, zdaj pa je naenkrat ostala sama in brez moči. Ker je ni več nič lepega vezalo k življenju si je prerezala žile in si tudi sama vzela življenje.

Zakaj trpijo vedno dobri ljudje? Nikoli niso storili nič slabega, toda zlo jih vedno najde. Ko se človeku zdi, da je končno našel srečo in mir, pa je zopet prizadet. Že sama smrt bližnje osebe te lahko pokoplje. Del tebe odide z njo in nič ni več tako, kot je bilo včasih.